

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΡΩΣΣΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ, ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΟΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΟΣΧΑΣ

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρῖτα κ. Τύχων,

Προϊστάμενε τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἐξοχώτατοι κύριοι Πρέσβεις,

**«Ἴδού δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό;»
(Ψαλμ. 132, 1)**

Ὁ κοινός τῆς Πίστεως καί τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἀρχηγός, εἶναι αὐτός ὁ Ὅποιος συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καί ἐπὶ τῷ εὐσήμεῳ γεγονότι τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί πασῶν Ρωσσιῶν κ. Ἀλεξίου. Συνήγαγε δέ ἡμᾶς σήμερον, πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσκυνήσεως καί ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Τό γεγονός τοῦτο, ὀρθῶς καί δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ ἡμέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, καί τοῦτο, διότι ἔλαμψε καί πάλιν τό Φῶς ἐπὶ τῆς σκοτίας, ἡ Ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ ψεύδους, ἡ σώζουσα τῆς Ἐκκλησίας ὀρθή Πίστις ἐπὶ τῆς κακοδοξίας τῶν φαυλιστῶν τῆς ὀρθῆς δόξης. Ἡ δέ ἔκτοτε καθιερωθεῖσα Ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ τῆς αἰρετικῆς κακοδοξίας, ἀλλὰ καί εἰς τὴν διατράνωσιν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὀρθῇ Πίστει, ὅπως αὕτη ἐδογματίσθη καί ἐπαρρησιάσθη ὑπὸ τῶν οἰκουμενικῶν μεγάλων Διδασκάλων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονοκλαστῶν ἐταλάνισε τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσον οὐδεμία ἄλλη, καί τοῦτο, διότι πρὸς στιγμὴν ἐκυριάρχησεν ἡ ἀνυπόστατος διαιρετικὴ δύναμις τοῦ «πατρός τοῦ ψεύδους», τοῦ διαβόλου. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ μισόκαλος διάβολος, προσεπάθησε νὰ μειώσῃ τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἐπιβάλλων τὴν διαίρεσιν ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῆς Πίστεως. Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καί πάλιν ὑποβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐναντίων, ὅχι τόσον ὁ διχασμός τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅσον ἡ διαίρεσις αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῶν Ἐκκλησιῶν, τούτέστι τῆς κοινῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καί Ὁμολογίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ἔχει τὴν μεγάλην εὐλογίαν τοῦ Μνήματος τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλὰ καί τό βάρος τοῦ Σταυρικοῦ Μαρτυρίου τοῦ Γολγοθᾶ, παρέμεινε καί παραμένει ἀσάλευτος ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, τῆς Πίστεως ἣν παρελάβεν ἀπὸ τῶν θεοφόρων Πατέρων καί Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐόρτιος τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων χαρὰ καί εὐφροσύνη τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἀγιωτάτης Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, κ. Ἀλεξίου, ἀποτελεῖ χαρὰν καί εὐφροσύνην καί ἡμετέραν. Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ἀδελφικὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, ἐννοοῦμεν Ἱεροσολύμων καί Μόσχας, συναντίληψις ἔχει ἤδη ἐκδηλωθῆ ποικιλοτρόπως οὐχὶ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καί πράξεσιν.

Κατακλείοντες, εὐχαριστοῦμεν τῇ ὑμετέρα Πανοσιολογιότητι ἐπὶ τῇ δοθείσῃ εἰς ἡμᾶς ἀγαθῇ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ, ἵνα ἀφ' ἑνός ἐκφράσωμεν τὴν κοινήν ὁμολογίαν εἰς τὸν Τριαδικόν Θεόν, καί τὴν ἀδιαίρετον Πίστιν εἰς τὸν Θεόν Λόγον, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας σαρκωθέντα Υἱὸν τοῦ Πατρὸς, Κύριον δέ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀφ' ἑτέρου δέ συγχαρῶμεν καί εὐχηθῶμεν τῇ Αὐτοῦ Μακαριότητι τῷ Ἀδελφῷ καί συλλειτουργῷ ἡμῶν Πατριάρχῃ Μόσχας καί πασῶν Ρωσιῶν κ.κ. Ἀλεξίῳ Β', ὑγιείαν κατ' ἄμφω, ἰδιαιτέρως πνευματικὴν εὐεξίαν, μακροημέρευσιν καί δύναμιν τὴν ἐξ Ὑψους, ἵνα συνεχίζῃ τὴν εὐάρεστον τῷ Θεῷ καί Πατρὶ ἡμῶν ἐπιδέξιον οἰακοστροφίαν τῆς ἐνεπιστευθείσης Αὐτῷ ὀλκάδος, τοῦ Μεγάλου τῶν Ρώσων χριστεπωνύμου Ἔθνους.

Δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὸν παρόντα, προσφάτως ἐκδοθέντα Τόμον, διαλαμβάνοντα περὶ τῶν ἱερῶν Κειμηλίων τοῦ Παναγίου Τάφου, ὡς ἔκφρασιν ἀδελφικῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Μόσχας. **Ἔτη πολλά !**